

Celebrem les festes de Nadal

Bel Miret

Ja arriben les vacances de Nadal, el Pol i el Joan estan molt contents perquè tenen uns dies de festa. També pensen en els regals i en que aniran a casa de l'àvia per passar uns dies ja que els pares encara treballen. L'àvia també està molt contenta... sempre que arriben aquests dies ella els explica moltes històries de quan era petita.

El Pol li demana a l'àvia que els expliqui el que feien ella i els seus germans quan eren petits i eren festes.

Bé -diu l'àvia-, aleshores no hi havia tantes coses com ara però també ens ho passàvem molt bé. El dia abans de Nadal venien a casa meva tots els meus tiets i cosins. A mi m'agradava molt perquè vivien molt lluny i no els podia veure tant com jo volia...

Hi havia molta feina a fer a la cuina, la meva mare preparava tots el àpats uns dies abans, de manera que només s'haguessin d'escalfar el dia assenyalat i així tenir temps per estar amb els tiets i gaudir de totes les festes.

També es preparaven alguns regals per a nosaltres, això em posava molt contenta; abans no es feien tants regals com ara i sabíem que fins que no arribés l' aniversari, no en tindríem uns altres.

Però —va continuar l'àvia— no penseu que no estàvem contents per tenir poques coses. Ajuntàvem els regals de tots i ens inventàvem molts jocs i històries divertides!!

L'àvia va continuar explicant:

El més important de quasi tot l'any era quan arribava el dinar familiar del Nadal. Ens assèiem tots a la taula, els pares, els avis, els germans, els tiets, les tietes i els cosins... i ens passàvem tota la tarda menjant i rient.

A mi m'agradava molt, la mare i els tiets explicaven coses de quan eren petits, com fan ara els vostres pares. Ens ho passàvem d'allò més bé.

Us explico tot això perquè sé que us agrada però també perquè penseu que sense tantes coses també us podeu divertir —va seguir l'àvia.

Voldria que penséssiu que aquí, al nostre país, també hi ha nens que no tenen tantes coses com vosaltres. Segur que a la vostra escola hi ha algun nen que no rep tants regals. Podríem pensar alguna cosa perquè també tinguessin un regal, no creieu?

El Pol i el Joan no entenien res del que els deia l'àvia. Que a la seva escola hi havia nens que no tenien regals? Però anaven pensant en els seus amics i van recordar que hi havia uns germans que mai explicaven els regals que havien rebut durant aquells dies.

Al matí següent van explicar a l'àvia que sí, que hi havia uns germans que no deien mai res dels regals que rebien.

L'àvia els va proposar que entre tots els seus companys i companyes de l'escola fessin una recollida de jocs i joguines per a poder-los compartir entre tots. Així, s'ho passarien bé i els nens no se sentirien diferents els uns dels altres.

Al Pol i al Joan els va semblar una bona idea. De seguida van posar-se en contacte amb els seus amics per a explicar-los la idea que els havia donat l'àvia. Quan tornessin a l'escola ho parlarien amb la mestra i es posarien a treballar!!

Quan l'àvia tenia el dinar preparat, els nens van demanar-li que els contés més històries de quan ella era petita.

Bé, també us puc explicar el que fèiem després de dinar el dia de Nadal. Quan acabàvem de menjar, la meva mare treia el torrons i la fruita seca —ametlles, avellanes, nous, panses i figues. Mentre menjàvem, treien alguns jocs de taula i ens passàvem la resta del dia jugant tots plegats.

Aquest any, si voleu, ho podem fer amb els vostres pares i tiets. Què us sembla? Síííí !!!! —van dir els nens— així també ens ho passarem molt bé.

Quan va arribar el dinar de Nadal, l'àvia va proposar fer una sobretaula diferent i va dir: Què us sembla si cadascú proposa un joc, que faci temps que no hi jugueu? Després en triarem un, després un altre i després un altre, i així tots jugarem a allò que ens agrada més.

El tiet Miquel va explicar el joc de cartes "el cinquillo", la tieta Carme va proposar el joc d'endevinar paraules fent mímica i el cosí Josep va proposar el del telèfon —dir una paraula ràpidament a l'orella de la persona del costat i que aquest la repeteixi al company de la seva dreta... L'últim ha d'endevinar la paraula, que gairebé mai es sembla a la que ha dit el primer.

El Pol i el Joan no paraven de riure, no es podien imaginar que els grans sabessin tants jocs!! Estaven contents perquè van descobrir jocs que no sabien i s'ho van passar d'allò més bé!!

L'àvia estava molt contenta de que als nens els fes tanta il·lusió compartir uns dies diferents amb les persones que s'estimen.

Aquell any, tots es van divertir molt i van proposar trobar-se més sovint, encara que no fos Nadal...

